

Les misterioses morts de Susqueda

Tura Soler, fotografiada divendres a Susqueda QUIM PUIG.

És dilluns, però avui no ha de matinar. Al contrari, toca estar al

llit fins tard. Per un doble motiu: l'esgotador torn com a infermera del diumenge mereix un descans, però el constipat que arrossega també aconsella covar-lo al llit.

Sona el telèfon fix. La Cristina veu que el seu company ja és fora a treballar. No l'agafa. Gairebé no el fan servir el fix. El tenen per l'ADSL. S'hi gira d'esquena. Ha de covar el refredat. Torna a sonar el telèfon fix.

Quina murga. Segur que és algú que vol vendre alguna cosa.

Mira el mòbil per saber quina hora és i s'estranya de veure que té un reguitzell de missatges de WhatsApp.

“Com estàs, guapa? Un petó molt i molt gran”.

“Cris, suposo que ara no pots parlar... Necessites res?”.

“Cristina, ho sento. No sé què més dir-te... Qualsevol cosa, ja ho saps”.

Torna a sonar el telèfon fix.

“Què cony deu passar? A què treuen cap aquests missatges?”, pensa la Cristina.

Es decideix a contactar amb una de les amigues que li ha enviat un dels misteriosos missatges i li pregunta què caram passa.

La noia li truca i parlen.

–Cris, tranquil·la, escolta...

La Cristina aviat veu que si li demana calma és que en passa alguna de grossa i cada cop es neguiteja més.

–Que han detingut el teu pare pel cas de Susqueda –li diu l'amiga.

–Que què?, que què?, que què? —repeteix la Cristina, que s'ha aixecat del llit com si li haguessin posat molles i té la sensació que li han clavat un punyal al pit—. Això no pot ser! No ho podré suportar.

Es desespera. Pel cap li passen els records de l'any 1997, quan el seu pare va matar a trets la seva mare al mig del carrer. Després, hi va haver el judici, ella va haver de declarar, viure amb el pare a la presó, cuidar el seu germà, que era molt petit. Allò va ser molt dur.

Altres cops el fix. L'agafa.

–Cristina Magentí, truquem de Telecinco.

Penja. Com pot ser que tinguin el seu número si ni tan sols se'l saben ni ella ni el seu company?

Intenta trucar al seu germà, en Jordi.

No hi ha manera que li agafi el telèfon. Un cop, dos, tres...

Sempre salta la bústia de veu.

Finalment, és en Jordi qui li truca.

–Teta, se m'emporten. Haig de penjar, els Mossos se m'emporten detingut!

I prou. Penja. El germà ja ni sent quan ella li diu que estigui tranquil, que l'estima i que ho arreglarà.

En aquell moment, la Cristina, als seus trenta-set anys, ha decidit que lluitarà per demostrar la innocència del seu pare i del seu germà.

No té cap dubte que ells no han matat aquells nois del pantà.

Quan posa la televisió, veu aquelles imatges que la perseguiran durant molt de temps: hi apareix Toni Rodríguez, el cap de la Divisió d'Investigació Criminal dels Mossos, envoltat de micròfons tot proclamant que no té cap dubte que han detingut l'assassí del doble crim de Susqueda.

S'oblida de l'odiós refredat que arrossega i, abrigada amb una jaqueta de la seva cunyada que li ha deixat la sogra, se'n va, amb el seu tiet Arcadi, cap a la casa de la iaia, al carrer de la Font del Canyo d'Anglès, la casa que els Mossos estan escorcollant.

Té la sensació que allò és una profanació. La profanació de la casa de la dona que sempre l'ha cuidat, el seu refugi de tota la vida. Fa molt de fred. Ha nevat. La casa està envoltada de gent estranya. Molts són periodistes que esperen pacients per intentar treure una imatge del detingut pel crim de Susqueda, un dels més misteriosos i mediàtics dels darrers temps. La Cristina s'adona que algunes càmeres els enfoquen.

Un home alt, que la Cristina troba guapot per l'edat que té, se'ls acosta a ella i al tiet Arcadi i es presenta de manera molt educada. És el sergent. No diu el nom, però és Pere Sánchez.

–Em sap greu la situació; en aquests casos la família sempre pateix, però en tenim moltes proves.

O va dir "en tenim molts indicis"?

La Cristina i l'Arcadi discuteixen sobre això. L'Arcadi creu que va dir "indicis". La Cristina defensa que va dir "proves".

Una estona més tard, se'ls acosta un altre home més jove, amb els ulls blaus, per interessar-se per la seva situació.

–Com esteu?

–Qui ho demana?

–Soc de Persones Desaparegudes. –Més tard, sabran que és en Santi.

–Estem aquí esperant a veure si s'acaba tot! —li diuen.

–Em sap molt de greu per la família. Sempre ho passa malament!

–Sí, clar!

–Tu què en penses? —pregunta en Santi.

–Que jo tampoc no en tinc cap dubte! —li diu la Cristina.

–No?

–No.

En Santi se'n va i apareix un altre mosso, en Salva.

La Cristina aprofita per preguntar de què s'acusa el seu germà, que també l'han dut a la casa per a l'escorcoll.

–D'un delictes contra la salut pública.

–Ah, no l'acuseu del mateix que el pare?

–No, són dues coses diferents.

Torna en Santi cap on hi ha la Cristina, que ja s'adona que li han assignat aquest mosso per temptejar-la.

–Si el meu germà està acusat d'un tema de drogues, calia que el detinguéssiu el mateix dia que el meu pare?
Heu pensat que ara la gent ho vincularà tot? —pregunta la Cristina.

–Això és culpa de la premsa. Sempre dona la informació que li sembla sense importar-li si és veritat! —replica el mosso...

Publicat a:

–El Punt Avui. Girona 07-11-2021, Pàgina 14

–El Punt Avui. Nacional 07-11-2021, Pàgina 14

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2053459-les-misterioses-morts-de-susqueda.html>